

Ravensbrück

I den dystre morgen
ganske tidligt
til appel
i mørket
rører sig noget.
Vi ser derhen
vi stirrer
stive af skræk,
det er børn,
børn til appel!

Mens det endnu er nat
er de revet væk
fra søvnen
fra sækkene med halm
ud til den iskolde vask,
til de oversvømmede toiletter.

Et bæger med kaffe
en skive rugbrød,
var det mad for børn?
Nu stod de dér.
Appel.

Vores egne børn,
hvor var de,
hvem tog sig af dem?
pinslerne har mangfoldige former.
Mødre har aldrig helt ro.

Vi så dem igen
stillet op i kolonne
med deres krus,
ventende på en tår skummetmælk.
Anstrengte ventende,
allerede mærket af lejrens liv.

Mange af dem gaskamres kommende ofre,
engang forventningens lykke
og spirende liv.

Hvem kunne se disse øjne,
barneøjne, der så
med voksnes bitre erfaring
opmærksomt på dig,
eller vendte hovedet bort,
de vidste ikke, hvem du var.

Mindet om dem
ligger som et skrig
inden i dig,
vil det ske igen,
kan vi redde de næste
kan vi redde de næste
fra det, vi så
og mærkede selv?

Aldrig må vi blive træt
af at kæmpe.
Hvordan skal vi ellers kunne se
i sådanne barneøjne.